

Dos.nr. 3-123/21
2-21116950-02-3-04082021

H O T Ă R Ă R E
În numele legii

17 ianuarie 2022

mun. Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Chișinău

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul	Anatolie Minciuna
Judecători	Veronica Negru și Ecaterina Palanciuc
Grefier	Liliana Matei

examinând, în ședință publică cauza în contencios administrativ la acțiunea înaintată de către Ana Carasec împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, cu privire la anularea hotărârii nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021,

c o n s t a t ă :

La 04 august 2021, Ana Carasec, a înaintat la Curtea de Apel Chișinău acțiune, care ulterior la 21 octombrie 2021, a fost concretizată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, cu privire la anularea hotărârii nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021.

În motivarea acțiunii, Ana Carasec, a indicat că, activează în organele procuraturii din 17.07.2000, iar din 03.02.2014, în calitate de procuror în Procuratura r. Orhei, fiind transferată prin ordinul Procurorului general nr. 82-p din 03.02.2014, nefiind atrasă la răspundere disciplinară.

La 06.01.2021, Inspecția procurorilor a fost sesizată de către Adjunctul Procurorului General, referitor la faptele ce pot constitui abateri disciplinare admise în cadrul conducerii urmăririi penale și la reprezentarea în instanța de judecată a învinuirii în numele statului în cauza penală nr. 2018270743, de către procurorul în Procuratura r. Orhei, Ana Carasec.

Astfel, prin hotărârea nr. 3-14/21 din 04 iunie 2021, Colegiul disciplinar și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor, a constatat că de către procurorul, Ana Carasec, nu a fost comisă o abatere disciplinară. Motiv din care procedura disciplinară în privința acesteia a încetat. Întrucât, conform prevederilor art. 37 lit. b) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile respectării independenței decizionale a procurorului.

Conform prevederilor art. 51 alin. (3) CPP, la exercitarea atribuțiilor sale în procesul penal, procurorul este independent și se supune numai legii. Iar conform prevederilor pct. 2.1 din Regulamentul cu privire la organizarea, competența și modul de

funcționare a Inspecției procurorilor, inspectorii din cadrul Inspecției procurorilor în activitatea sa trebuie să respecte principiul independenței procurorului și anume expres se indică că, inspectorul respectă independența procurorului, discreția decizională și inviolabilitatea acestuia și asigură interdicția privind imixtiunea altor persoane sau autorități în activitatea procurorului.

Totodată, conform prevederilor art. 46 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, verificarea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară reprezintă etapa în cadrul căreia se stabilesc faptele imputate procurorului și consecințele acestora, circumstanțele în care au fost comise, precum și orice alte informații concludente din care să se poată deduce existența sau inexistența elementelor consultative ale abaterii disciplinare.

Astfel, invocă reclamanta că, drept motiv esențial de inițiere a procedurii disciplinare în speță, s-a invocat pretinsa calificare incorectă în coraport cu argumentele aduse de procurorul, Ana Carasec.

Cu atât mai mult, poziția procurorului a fost considerată corectă și de către instanța de judecată, atât la examinarea în fond a cauzei, cât și în instanța de apel. Or, fiind în prezența unei decizii irevocabile a Curții de Apel Chișinău, care a constatat că,*****, a comis cu certitudine anume infracțiunea prevăzută de art. 175 Cod penal, după semnele calificative incriminate de procuror, se constată inadmisibilă sancționarea disciplinară a procurorului pentru discreția sa decizională. Întru opiniei sale a invocat că, instanța de fond în sentința datată cu 23.07.2019, expres indică că: [...] faptele imputate inculpatului au fost just încadrate în conformitate cu dispozițiile art. 175 Cod penal, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe.

Totodată, reclamanta menționează faptul că, la examinarea cauzei penale în instanța de fond, a participat reprezentantul legal al părții vătămate minore - *****, cât și apărătorul reprezentantului legal al părții vătămate minore - *****, avocatul Corneliu Pleșca. Or, ambii în ședința de judecată au solicitat doar pedepsirea inculpatului cu închisoare și admiterea acțiunii civile, fără a-și exprima dezacordul cu calificarea juridică a acțiunilor inculpatului.

De asemenea, reține reclamanta că, în decizia Colegiului penal, al Curții de Apel Chișinău datată cu 19.11.2019, se indică că, la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a tras concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată, precum și că împrejurările cauzei au fost constatate din totalitatea de probe acumulate în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor. Or, Colegiul penal a constatat cu certitudine că,*****, prin acțiunile sale intenționate a comis infracțiunea prevăzută de art. 175 Cod penal, după indicii calificativi: acțiuni perverse, săvârșite față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare și atingeri indecente.

Prin urmare, invocă reclamanta că, în caz de sancționare a procurorului, Ana Carasec, pentru acțiunile expuse supra, s-ar încălca principiul respectării independenței decizionale a procurorului. Or, cu referire la caz, Consiliul constată că, Inspekția procurorilor a acordat o apreciere injustă a circumstanțelor cauzei. Or, în acțiunile procurorului Ana Carasec, nu au fost stabilite careva temeiuri rezonabile care ar demonstra faptul comiterii de către procurorul vizat a abaterilor disciplinare, pasibile de angajare a răspunderii conform Legii cu privire la procuratură.

Totodată, reține reclamanta că, la 10 iunie 2021, cu nr. 14-2/21/545, Inspekția Procurorilor a contestat hotărârea Colegiului de disciplină și etică de pe lângă Consiliul Superior al Procurorilor nr. 3-14/21 din 04.06.2021. Iar la 08.07.2021, în ședința Consiliului Superior al Procurorilor, a fost examinată contestația Inspekției Procurorilor, care în urma examinării, a fost admisă, fiind dispusă modificarea hotărârii Colegiului de disciplină și etică, cu aplicarea sancțiunii disciplinare sub formă de muștrare.

Astfel, reține reclamanta prevederile art. 21 alin. (1)-(2), art.22 alin.(1), art.29, art.36 alin.(2), art.141 alin.(3) Cod administrativ, precum și prevederile art. 36 alin. (1)-(2), art. 37 lit. a)-b) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

Cu privire la pretinsa obstrucționare a instanței în modificarea acuzării, reține reclamanta că, în motivarea pretinsei abateri admise, legate de calificarea incorectă a faptei prejudiciabile, obiect al urmăririi penale conduse de către acesta, autoritatea publică a invocat că, grație art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de judecată este obstrucționată în modificarea acuzării în sensul agravării din oficiu aceasta fiind plafonată de limita învinuirii formulate în rechizitoriu. Or, acuzatorul urma corect să califice faptele infracționale, iar în cazul stabilirii circumstanțelor noi, era imperios ca acuzatorul de stat să uzeze de prevederile art. 326 Cod de procedură penală. Însă, în hotărârea nr. 5 din 17.03.2009, pentru controlul constituționalității prevederilor alin.(1) art. 326 Cod de procedură penală Curtea Constituțională, a invocat că, corelația existentă între alin.(1) și alin.(2) ale art.326 Cod de procedură penală, în special în aspectul abordat prezintă interes sintagma din alin.(2) ”sau că au apărut circumstanțe noi care vor influența la încadrarea juridică a învinuirii aduse lui”. Iar alin.(2), care n-a fost contestat, reglementează aceeași procedură și, de asemenea, permite agravarea situației inculpatului atât în prima instanță, cât și în instanța de apel. Or, spre deosebire de alin.(2), alin.(1) nu impune pentru pregătirea apărării un termen rigid, stabilirea termenului necesar rămânând la discreția instanței, luându-se în considerare noile capete de învinuire și complexitatea cauzei. Iar în acest sens CtEDO a recunoscut că o instanță de apel are dreptul incontestabil de a recalifica faptele, însă ca această recalificare să fie compatibilă cu Convenția, acuzatului trebuie să-i fie acordată posibilitatea de a-și exercita drepturile la apărare în mod concret, efectiv și mai ales în timp util (Cauza Pelissier și Sassi c. Franței (Cererea nr.25444/94) din 25.03.1999, § 62 [...])).

Subsecvent, celor invocate în cauza nominalizată, indică reclamanta că, Înalta Curte a reflectat că, art. 6 § 3 (a) nu impune nici-o cerință formală specială cu privire la modul în care acuzatul trebuie să fie informat despre natura și cauza acuzației împotriva sa. Or, în pct. 4 din Hotărârea Curții Constituționale nr. 12 din 07.06.2011, s-a invocat că sarcina primordială cu privire la aplicarea Convenției, parte integrantă a sistemului legal intern, revine instanțelor judecătorești naționale. În cadrul judecării cauzelor instanța urmează să verifice dacă legea sau actul ce va fi aplicat și care reglementează drepturile și libertățile garantate de Convenție este compatibil cu prevederile acesteia, iar în caz de incompatibilitate, instanța va aplica direct prevederile Convenției, menționând acest fapt în hotărârea sa.

Totodată, consideră reclamanta că, de asemenea, sunt relevante aprecierile Curții Constituționale, invocate în Hotărârea nr. 4 din 20.02.2018 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 401 alin.(1) Cod contravențional.

Or, în virtutea plenitudinii de jurisdicție, instanța de judecată a fost în deplină potență să examineze toate problemele de fapt și de drept relevante pentru cauza penală pendinte, inclusiv cele legate de calificarea infracțiunii imputate inculpatului*****.

Cu privire la argumentul pârâtului, precum că, abaterile comise de către procurorul, Ana Carasec, au condiționat pronunțarea sentinței de condamnare și stabilirea unei pedepse neproportionale în raport cu faptele infracționale săvârșite de*****, invocă reclamanta că, prin expunerile vizate, Consiliul Superior al Procurorilor, a manifestat o vădită desconsiderare a actului de justiție prin admiterea unor constatări vizavi de netemeinicia hotărârilor judecătorești pronunțate, devenite irevocabile, cu privire la condamnarea lui*****. Întrucât, în conformitate cu Recomandarea (2000) 19 a Comitetului de miniștri al statelor membre al CE privind rolul urmăririi penale în sistemul de justiție penală, pct. 19, procurorii publici trebuie să respecte strict independența și imparțialitatea judecătorilor, în special ei nu se vor îndoii de deciziile judecătorești și nici nu vor împiedica executarea acestora, cu excepția cazului în care își exercită dreptul de apel sau invocă o altă procedură declaratorie.

Complementar celor invocate, indică reclamanta că, în hotărârea Curții Constituționale nr. 28 din 14.12.2010, pentru controlul constituționalității prevederilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 544-XII din 20.07.1995 „Cu privire la statutul judecătorului” în redacția Legii nr. 247-XVI din 21.07.2006 „Pentru modificarea și completarea unor acte legislative, Curtea a declarat neconstituționalitatea prevederilor legale care atestau drept abateri disciplinară a judecătorului: interpretarea sau aplicarea neuniformă a legislației, intenționat sau din neglijență gravă, dacă acest lucru nu este justificat de schimbarea practicii judiciare.

Mai mult ca atât, în pct. 7.3, Curtea a invocat că, controlul legalității și temeiniciei actului judecătoresc poate fi exercitat numai de către instanțele de apel și recurs, în conformitate cu procedurile jurisdicționale. Inadmisibilitatea punerii la îndoială a legalității deciziilor judecătorești este expres prevăzută de art. 120 din Constituție.

Totodată, la pct. 7.4, Curtea a invocat că, principiul securității raporturilor juridice impune ca soluția data în mod irevocabil cu privire la un litigiu să nu fie repusă în discuție, iar în final a conchis că, nici un organ, cu excepția instanțelor judecătorești, nu este în drept să pună la îndoială forța juridică a actului judecătoresc, inclusiv a celui, la adoptarea căruia a participat judecătorul în privința căruia s-a intentat procedura disciplinară și să aprecieze conformitatea deciziilor judecătorești cu practica judiciară.

Astfel, consideră reclamanta că, Consiliul Superior al Procurorilor, a admis o abatere de la principiul colegialității, invocate în Codul de etică al procurorilor, precum și de la prevederile Constituției RM.

Cu privire la aprecierea eronată a probelor de către procurorul, Ana Carasec, calificarea incorectă și abaterea disciplinară atestată, invocă reclamanta că, devreme ce autoritatea publică a considerat că, procurorul nominalizat, prin calificarea incorectă a acțiunilor inculpatului, a condiționat pronunțarea de către instanțele naționale a unor sentințe nefondate, a comis abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) și b) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură și anume: a) îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu; b) neaplicarea sau aplicarea necorespunzătoare a legislației, dacă acest lucru nu este justificat de schimbarea practicii de aplicare a normelor stabilite în sistemul de drept.

În acest context, autoritatea publică urma să stabilească dacă sunt întrunite elementele constitutive ale abaterii disciplinare imputate procurorului Ana Carasec, respectiv latura obiectivă și subiectivă. Însă, Consiliul Superior al Procurorilor, s-a limitat doar la enunțarea declarativă despre existența unei abateri disciplinare în acțiunile procurorului, fără ca să confirme prin probe intenția acesteia de a încălca prevederile legale, adică dacă există rea-credință în pretinsa calificare eronată a faptei prejudiciabile comise de către inculpat sau neglijența gravă. Or, în prezența autorității lucrului judecat, odată cu pronunțarea hotărârilor judecătorești irevocabile, privind condamnarea lui*****, în procesul penal se atestă calificarea corectă a infracțiunii de către procurorul, Ana Carasec.

Astfel, menționează reclamanta că, în Hotărârea Curții Constituționale nr. 28 din 14.12.2010, Curtea a invocat că, Consiliul Superior al Magistraturii, poate examina orice decizie privind intentarea procedurii disciplinare în cazurile prevăzute de art.22 alin.(1) lit.b) din Legea nr. 544- XIII doar în limitele competențelor ce le revin, fără a interveni în actul judecătoresc sau a-i diminua autoritatea. Pentru a aprecia acțiunile judecătorului privind interpretarea sau aplicarea neuniformă a legislației, trebuie să se țină cont și de raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și scopul urmărit. Sancțiunea disciplinară va fi aplicată judecătorului doar în cazul anulării hotărârii judecătorești defectuoase și constatării faptului că la examinarea cauzei judecătorul, intenționat sau din neglijență gravă, a interpretat sau a aplicat neuniform legislația. Or, aplicând analogia legii și practica Curții Constituționale, care este parte a legislației civile naționale, Consiliul Superior al Procurorilor, incorect a stabilit că, procurorul Ana Carasec, a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu și a aplicat necorespunzător

legislația, când acest lucru nu era justificat de schimbarea practicii de aplicare a normelor stabilite în sistemul de drept.

Mai mult, în condițiile art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, independența procurorului a fost asigurată prin acordarea unei discreții decizionale în exercițiul funcției. Complementar, art. 101 alin. (2) Cod de procedură penală, oferă reprezentantului organului de urmărire penală sau judecătorului capacitatea legală de a aprecia probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării or în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-i-se de lege.

Astfel, reține reclamanta că, în speță, Consiliul Superior al Procurorilor, prin anularea deciziei Colegiului disciplinar și emiterea unei noi hotărâri prin care a dispus sancționarea procurorului Ana Carsec, a admis o derogare de la aceste principii, în special fundamentându-și soluția pe aprecierea nejustificată și unilaterală doar a probelor acuzării, arogându-și astfel prerogative instanței de judecată.

În acest context, consideră reclamanta că, măsura aplicată de către Consiliul Superior al Procurorilor, este una ilicită, deoarece nu este prevăzută de lege și, implicit, este una disproporțională vădit în lipsa unui scop legal definit.

Pârâtul, Consiliul Superior al Procurorilor, fiind notificat despre acțiunea înaintată, prin referința depusă la 18 octombrie 2021 (f.d.20-26), a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiate. Invocând că, conform art. 125¹ alin. (3) din Constituție, Consiliul Superior al Procurorilor, asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

Conform art.86 alin. (3) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură, în urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) menținerea hotărârii contestate; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Pct. 81 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12 - 228/16 din 14 septembrie 2016, modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-13/17 din 24 ianuarie 2017, indică că, după examinarea contestațiilor, Consiliul Superior al Procurorilor, adoptă una dintre următoarele decizii motivate: a) menține fără modificare hotărârea Colegiului; b) admite contestația și adoptă o nouă hotărâre pe cauza disciplinară.

În acest caz, prevederile cu privire la procedura de examinare și conținutul hotărârii Colegiului cu privire la cauza disciplinară sânt aplicabile și Consiliului Superior al Procurorilor. Iar în conformitate cu pct.9.10 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, în baza contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul reexaminează cauza disciplinară, fără a se limita la temeiurile și motivele din contestație și respectiv, preia atribuțiile Colegiului de disciplină și etică. Or,

din coroborarea textelor legale nominalizate rezultă cu certitudine competența Consiliului Superior al Procurorilor, aferente procedurilor disciplinare în privința procurorilor.

Referitor la argumentele reclamantului ce ține de independența procurorului conform art.33 și 34 din Legea nr.3/2016, menționează pârâtul că, este incontestabil ca principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Or, acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, norma care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Totodată, reține pârâtul că, potrivit pct. 6.1.1, 6.1.2, 6.1.4 și 6.2.1 din Codul de etică a procurorilor, conform cărora procurorul trebuie să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecătii echitabile cum sunt prevăzute în art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor, să respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice, să-și exercite atribuțiile în mod independent, imparțial, onest, ireproșabil, dând dovadă de o înaltă ținută morală și maximă corectitudine și să contribuie la realizarea eficientă și efectivă a actului de justiție. Independența nu este un privilegiu sau o prerogativă conferită procurorilor în interes personal, ci o garanție a unei justiții echitabile, imparțiale și efective, care protejează interesul public și privat în societate. Or, substanța actului de justiție înseamnă mai mult decât simpla întrunire a condițiilor de formă pentru realizarea procedurilor juridice, iar subiecții abilitați cu aplicarea în concret a legii au obligația de a examina cazurile într-o manieră complexă, ținând cont de toate circumstanțele cauzei.

Astfel, reține pârâtul că, procurorul Ana Carasec, avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății. Întrucât, principiul legalității, constituie o componentă fundamentală a statului de drept, ce vizează necesitatea ca autoritățile publice, în speță - procurorul, să își exercite corect și obiectiv întreg spectrul de atribuții legate de măsurile speciale de investigații, fără să le rezume simplificat doar la depunerea demersului și obținerea autorizației din partea judecătorului de instrucție. Or, deși obiectul art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale îl constituie protecția persoanei împotriva unei imixțiuni arbitrare din partea autorităților publice, aceasta nu înseamnă că statul are doar obligații negative, de a se abține de la asemenea ingerințe.

În acest context, invocă pârâtul că, jurisprudența Curții europene a drepturilor omului, a estimat că substanța art. 8 produce și obligații pozitive inerente cu privire la

respectarea efectivă a valorilor protejate prin Convenție. Or, regimul juridic al activității procurorilor include și problema răspunderii acestora, a cărei menire trebuie să conștientizeze în reprimarea greșelilor comise de ei, iar prin intermediul răspunderii, se realizează atât scopul preventiv cât și cel sancționator.

Prin urmare, menționează pârâtul că, în speța în cauză, obiectul examinării procedurii disciplinare l-a constituit acțiunea, adică conduita procurorului în contextul atribuției de efectuare cu diligență a acțiunilor procesuale ce îi reveneau la gestionarea dosarului penal nr.2018270743. Devreme ce, procurorul Ana Carasec, nu a ținut cont de faptul că principiul independenței procurorului extrapolează coordonatele formale din norma de drept și include un registru amplu de valori, deoarece procurorii sunt autoritatea publică care, în numele societății în interes public, asigură aplicarea legii, luând în considerație atât drepturile persoanei, cât și necesitatea eficienței sistemului justiției penale. Or, este evident că efectuarea urmăririi penale reprezintă o competență a procurorului, care se exercită inclusiv în baza principiului independenței procesuale și Consiliul Superior al Procurorilor nu s-a substituit unei instanțe de judecată și nu a analizat temeinicia sau legalitatea sentinței de condamnare instanței de judecată în privința lui*****. Iar în hotărârea sa, Consiliul Superior al Procurorilor, nu a contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, însă că manifestarea independenței în activitate nicidecum nu înseamnă să se procedeze conform voinței arbitrare, ci să se procedeze așa cum prevede norma de drept.

Astfel, pârâtul, Consiliul Superior al Procurorilor, invocă că, a analizat poziția din contestație și a expus motivat concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor. De asemenea, și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe substanța raționamentelor procurorului, Ana Carasec, la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuală a acesteia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale. Or, analizând cauza disciplinară, Consiliul Superior al Procurorilor, nu a făcut calificări juridice, nu s-a expus pe fond referitor la hotărârile procesual-penale adoptate de procurorul Ana Carasec, deoarece relevanța și temeinicia acestora se verifică în ordinea ierarhică și/sau judiciară.

Mai mult ca atât, Consiliul Superior al Procurorilor, a notat că trebuie făcută această distincție, or modul în care un procuror își elaborează raționamentele logico-juridice, urmează să fie în strictă conformitate cu legea, să fie de o acuratețe profesională indiscutabilă și să se raporteze strict la circumstanțele concrete ale speței investigate, deoarece în caz contrar se obstrucționează întreg câmpul de legalitate al soluției adoptate sau, eventual, al acțiunilor procesuale/de investigație efectuate.

În acest context, consideră pârâtul că, actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele

legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege. Or, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-76/21 din 08.07.2021, emisă în privința procurorului, Ana Carasec și prin care s-a constatat abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) și b) din Legea cu privire la Procuratură și s-a aplicat sancțiune disciplinară, sub formă de mustrare, corespunde cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 Cod administrativ, actul administrativ contestat fiind motivat, iar concluzia Consiliului Superior al Procurorilor, în privința procurorului Ana Carasec, de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) și b) din Legea cu privire la Procuratură și a aplica sancțiune disciplinară, sub formă de mustrare, fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

Prin urmare, consideră pârâtul că în speță nu se regăsesc careva temeiuri legale pentru a se dispune anularea actului administrativ individual contestat și anume hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-76/21 din 08.07.2021, emisă în privința procurorului Ana Carasec, aceasta fiind emisă cu respectarea competenței, de către autoritatea publică emitentă, fiind respectate normele legale care reglementează procedura soluționării cauzei disciplinare și a stabilit aplicarea corectă a normelor materiale. Iar argumentele reclamantei, din cererea de chemare în judecată poartă un caracter exclusiv declarativ, constituind expresia abordării subiective eronate a legii și nu au suport legal, deoarece toate circumstanțele de fapt și de drept au fost cercetate și stabilite în mod corect de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Astfel, invocă pârâtul că, Consiliul Superior al Procurorilor, a examinat cauza disciplinară în privința procurorului Ana Carasec, sub toate aspectele, a verificat și a apreciat multiaspectual probele prezentate de către părți, iar alegațiile reclamantei în susținerea poziției sale, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, declarative, fără a aduce un suport probatoriu în acest sens. Iar în hotărârea adoptată la 08.07.2021, în privința procurorului Ana Carasec, Consiliul a descris capetele de acuzare disciplinară, a analizat dovezile administrate privind faptele imputate acestuia, a argumentat fiecare dintre concluziile formulate cu referire la această speță și a expus raționamentele detaliate privind toate elementele abaterilor disciplinare în sarcina procurorului Ana Carasec.

Totodată, menționează pârâtul că, Consiliul Superior al Procurorilor, a analizat și poziția din contestație și și-a expus motivate concluziile cu raportare la standardele profesionale impuse procurorilor.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor, și-a respectat competențele, nu a făcut concluzii pe partea de fond a raționamentelor procurorului Ana Carasec, la efectuarea urmăririi penale, dar a făcut constatări doar ce țin de conduita procesuală a acestuia, la modul în care acesta s-a raportat la atribuțiile funcționale, aspecte care nu interferează cu semnificația intrinsecă procesuală a atribuțiilor procesuale ale unui

procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penale. Or, concomitent, în hotărârea criticată au fost analizate inclusiv și argumentele procurorului vizat, poziția sa cu privire la materialele cauzei disciplinare, oferindu-se răspuns la toate alegațiile notate de către Ana Carasec, pentru a se asigura garanțiile procesului echitabil.

În acest sens, menționează pârâtul că, procurorul Ana Carasec, este vinovată de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art.38 lit.a) și lit.b) din Legea nr.3/2016 cu privire la Procuratură. Iar pentru a se pronunța asupra soluției de aplicare a sancțiunii disciplinare în privința procurorului Ana Carasec, Consiliul Superior al Procurorilor, în baza analizei detaliate a actelor și lucrărilor procedurii disciplinare, a reținut, în esență, că modul în care a acționat acesta privitor la spețele vizate excedează cadrul admisibil al unei erori izvorâte din cunoașterea insuficientă a unor probleme de interpretare juridică sau, eventual, de schimbare a practicilor judiciare.

Prin urmare, invocă pârâtul că, reiterează toate argumentele ce susțin concluziile sale făcute în hotărârea nr. 1-76/21 din 08.07.2021 în privința procurorului Ana Carasec, considerându-le întemeiate și fiind în măsură să justifice adoptarea soluției disciplinare.

În ședința de judecată, reclamanta, Ana Carasec, a susținut acțiunea, invocând motivele menționate, solicitând admiterea ei.

Reprezentantul pârâtului Consiliului Superior al Procurorilor, Iulian Găinaru, a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiate, invocând motivele menționate în referința depusă la 18 octombrie 2021 (f.d.20-26).

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului și înscrisurile administrate, analizând argumentele expuse în acțiune și în referința depusă, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ, concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este neîntemeiată din următoarele considerente.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ Completul de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține următoarele.

La 19 iulie 2018, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Codul administrativ, act legislativ publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova din 17 august 2018, nr.309-320. Art. 257 alin. (1) Codul administrativ, prevede că, actul legislativ a intrat în vigoare la 01 aprilie 2019.

Conform art. 5. Cod administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art.10 Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art.17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Art. 20 din Codul administrativ, prevede că, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art. 189 alin. (1) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Conform art.206 alin.(1) lit. a) Cod administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare).

Totodată, art. 191 alin. (3) Cod administrativ, prevede că, Curtea de apel Chișinău soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale Consiliului Superior al Procurorilor, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Conform art. art. 208 și 163 lit. c) din Codul administrativ acțiunea în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Procurorilor se depune nemijlocit în instanța de judecată în termen de 30 zile de la comunicarea actului administrativ individual, astfel, procedura prealabilă nu se efectuează.

În sensul enunțat, art. 209 alin. (1) din Codul administrativ prevede că, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin.(1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

Din analiza normelor de drept sus-indicate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău notează că, reclamanta, Ana Carasec, este în drept să înainteze acțiunea în contencios administrativ, contestând hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021 „Cu privire la examinarea

contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021, adoptată în privința procurorului Ana Carasec”.

Totodată, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor 1-76/2021 din 08 iulie 2021, a fost contestată cu acțiune în contencios la data 04 august 2021, fapt care denotă respectarea termenului de înaintare a acțiunii de reclamanta, Ana Carasec. Or, partea dispozitivă a hotărârii în cauză a fost adusă la cunoștință reclamantei la aceeași dată, la 08 iulie 2021, iar partea motivată a hotărârii la 15 octombrie 2021, fapt confirmat de către reclamantă în textul acțiunii înaintate în judecată. Iar prin urmare, motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod administrativ, nu se regăsesc.

În privința netemeinicii acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art.224 alin.(1) lit. f) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sânt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e).

În baza art.219 alin.(1) Cod administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de judecată, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii (Hirro Balani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis v. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Conform art.220 alin.(1) Cod administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar potrivit art.221 alin.(1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În virtutea art.93 Cod administrativ, care stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sânt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art.21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative.

Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Art. 22 din Codul administrativ, prevede că, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sânt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor. În același sens, art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

Pct.9.10 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, indică că, în baza contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul reexaminează cauza disciplinară, fără a se limita la temeiurile și motivele din contestație. Reexaminarea cauzei disciplinare se examinează în următoarea consecutivitate: a) anunțarea examinării contestației; b) examinarea situațiilor de recuzare și abținere; c) prezentarea esenței cauzei de către membrul raportor sau de către un alt membru al Consiliului; d) audierea autorului contestației urmată de celelalte părți. În cazul în care contestația a fost depusă și de către Inspecție și/sau autorul sesizării, procurorul este audiat ultimul. e) întrebările membrilor Consiliului adresate părților după audierea tuturor părților; f) deliberarea; g) pronunțarea hotărârii.

Art. 125¹ alin.(3) din Constituție, prevede că, Consiliul Superior al Procurorilor asigură numirea, transferarea, promovarea în funcție și aplicarea măsurilor disciplinare față de procurori.

Conform art.86 alin. (3) din Legea cu privire la Procuratură nr.3 din 25.02.2016, în urma examinării contestației, Consiliul Superior al Procurorilor decide: a) menținerea hotărârii contestate; b) casarea hotărârii contestate și adoptarea unei noi hotărâri prin care se soluționează cauza.

Pct. 81 din Regulamentul privind organizarea și activitatea Colegiului de disciplină și etică, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12 - 228/16 din 14 septembrie 2016, modificat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-13/17 din 24 ianuarie 2017, indică că, după examinarea contestațiilor, Consiliul Superior al Procurorilor adoptă una dintre următoarele decizii motivate: a) menține fără modificare hotărârea Colegiului; b) admite contestația și adoptă o nouă hotărâre pe cauza disciplinară. În acest caz prevederile cu privire la procedura de examinare și conținutul hotărârii Colegiului cu privire la cauza disciplinară sânt aplicabile și Consiliului Superior al Procurorilor.

Art.118 Cod administrativ, statuează că, motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. *În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa.* Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit

la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii.

Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde:

a) motivarea în drept – temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul;

b) motivarea în fapt – oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul;

c) în cazul actelor administrative defavorabile – o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc.

Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Motivarea nu este obligatorie în cazul în care:

a) autoritatea publică admite o petiție în totalitate fără ca prin decizia de soluționare a ei să fie afectate drepturile sau interesele legitime ale altor persoane;

b) acest lucru este prevăzut expres de lege; sau

c) autoritatea publică emite acte administrative individuale de același fel într-un număr mai mare sau automatizat și, conform circumstanțelor de fapt ale cazului în parte, nu se cere o motivare.

Conform art.119 alin.(1) și alin.(2) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert. Un act administrativ individual poate fi emis în scris, verbal sau prin comportament concludent. Forma actului administrativ individual este aleasă de autoritatea publică care emite actul administrativ în baza dreptului discreționar corespunzător obligațiilor sale.

Art.120 alin.(1) Cod administrativ, indică că, un act administrativ individual emis sau confirmat în scris trebuie să cuprindă: a) numele/denumirea autorității publice care a emis actul administrativ; b) numele colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ; c) numele destinatarului actului administrativ; d) data la care a fost emis actul administrativ; e) decizia luată (partea dispozitivă a actului administrativ); f) *motivarea deciziei luate, inclusiv indicarea actelor normative pentru a căror punere în aplicare se emite actul administrativ*; g) decizia cu privire la cheltuieli; h) informația cu privire la exercitarea căilor de atac; i) semnătura colaboratorului autorității publice care a emis actul administrativ.

În conformitate cu pct.9.10 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, în baza contestațiilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică, Consiliul reexaminează cauza disciplinară, fără a se limita la temeiurile și motivele din contestație și respectiv, preia atribuțiile Colegiului de disciplină și etică.

Art. 37 lit. b) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, indică că, procedura disciplinară privind procurorii se bazează pe principiile: respectării

independenței decizionale a procurorului.

Pct. 2.1 al Regulamentului cu privire la organizarea, competența și modul de funcționare a Inspecției procurorilor, aprobat prin ordinul Procurorului General nr.19/35 din 29.07.2016, indică că, inspectorii din cadrul Inspecției procurorilor în activitatea sa trebuie să respecte principiul independenței procurorului și anume expres se indică că inspectorul respectă independența procurorului, discreția decizională și inviolabilitatea acestuia și asigură interdicția privind imixiunea altor persoane sau autorității în activitatea procurorului.

Totodată, art. 46 alin. (1) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, statuează că, verificarea sesizării cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară reprezintă etapa în cadrul căreia se stabilesc faptele imputate procurorului și consecințele acestora, circumstanțele în care au fost comise, precum și orice alte informații concludente din care să se poată deduce existența sau inexistența elementelor constitutive ale abaterii disciplinare.

Conform art. 6 alin. (3) lit. a), c) și d) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, Procurorul este obligat:

a) să-și îndeplinească obligațiile de serviciu în conformitate cu Constituția, legislația Republicii Moldova și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte;

c) să asigure respectarea drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale;

d) să respecte regulile deontologice ale procurorilor și să se abțină de la fapte care ar discredita imaginea Procuraturii sau ar afecta prestigiul profesiei de procuror.

Art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală statuează că, organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului.

Conform pct. 6 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016, Procurorii se află în serviciul societății, sunt responsabili de conduita lor și au datoria ca prin fiecare acțiune și decizie să onoreze jurământul depus, respectând cele mai înalte standarde de etică și conduită potrivit următoarelor principii: supremației legii; independenței; integrității; imparțialității; profesionalismului; colegialității; transparenței; confidențialității; corectitudinii.

Pct. 6.1, pct.6.1.1 și pct. 6.1.4 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27.05.2016, indică că, potrivit principiului supremației legii, Procurorul trebuie: - să respecte legislația națională și actele internaționale la care Republica Moldova este parte, principiile judecării echitabile cum sunt prevăzute în articolul 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului, actele normative ale Procuraturii, și ale organelor de autoadministrare a procurorilor; - să

respecte drepturile și interesele legitime ale părților și participanților la proces, persoanelor fizice și juridice.

Conform art. 38 lit. a) și b) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25 februarie 2016, constituie abatere disciplinară: a) îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu; b) neaplicarea sau aplicarea necorespunzătoare a legislației, dacă acest lucru nu este justificat de schimbarea practicii de aplicare a normelor stabilite în sistemul de drept.

Raportând prevederile normelor citate la circumstanțele cauzei, completul judiciar atestă că, careva temeiuri de anulare a hotărârii contestate în ședința de judecată n-au fost stabilite. Or, hotărârea a fost emisă cu respectarea prevederilor legislației în vigoare, competenței și procedurii.

Prin urmare, instanța de judecată respinge ca neîntemeiat argumentul reclamantei, Ana Carasec, precum că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021, cu privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021, este neîntemeiată, iar astfel, neîntemeiat fiind admisă contestația inspectorului din cadrul Inspecției procurorilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021. Casându-se hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021, în privința procurorului în Procuratura raionului Orhei, Ana Carasec, fiind adoptată o nouă hotărâre prin care s-a recunoscut drept vinovată Procurorul în Procuratura r. Orhei, Ana Carasec, de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și b) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură. Aplicând în privința acesteia sancțiunea disciplinară sub formă de muștrare.

Astfel, la acest capitol, Completul judiciar reține că, drept motiv esențial de inițiere a procedurii disciplinare în privința procurorului în Procuratura raionului Orhei, Ana Carasec, în speță s-a invocat pretinsa calificare incorectă a acțiunilor lui***** în cadrul cauzei penale nr. 2018270743, care a fost învinuit pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 175 Cod penal, acțiuni perverse față de o persoană despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani, constând în exhibare și atingeri indecente, care prin hotărârea nr. 3-14/2021 din 04.06.2021, adoptată de către Colegiul de disciplină și etică, s-a încetat, din motiv că, nu s-a stabilit îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu a procurorului vizat și, respectiv nu s-a făcut dovada îndeplinirii cumulative a elementelor consultative ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și b) al Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016. Or, în hotărârea nominalizată, Colegiul de disciplină și etică, nu a dat apreciere probelor prezentate de autorul sesizării și de Inspecția Procurorilor, care demonstrează comiterea de către procurorul Ana Carasec, a abaterii disciplinare incriminate. Întrucât, deși*****, a săvârșit o infracțiune excepțional de gravă pentru care Codul penal prevede o pedeapsă cu deținerea pe viață, acuzatorul de stat Ana Carasec, a calificat eronat acțiunile acestuia, solicitând instanței de judecată aplicarea unei pedepse minime, prevăzute de art. 175 Cod penal (în condiția examinării potrivit art. 364¹ Cod de procedură penală), pe când la caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite de către*****, se impunea calificarea acțiunilor

acesteia în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, care prevede satisfacerea poftelor sexuale în forme perverse, săvârșite profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra sau de a-și exprima voința, acțiuni săvârșite asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 14 ani, acțiuni ce nu au fost realizate de către procurorul conducător al urmăririi penale din cadrul Procuraturii r. Orhei, Ana Carasec.

Mai mult ca atât, în virtutea circumstanțelor indicate de către medicul care a examinat minora supusă acțiunilor sexuale și contrar atribuțiilor de serviciu, procurorul conducător al urmăririi penale, Ana Carasec, nu a întreprins acțiuni progresive în scopul cercetării sub toate aspectele, complet și obiectiv a circumstanțelor cazului, nu a dispus efectuarea expertizei judiciare (medico-legală) pentru a stabili vătămările corporale de pe corpul părții vătămate și nu a dispus expertiza judiciară (psihologico-psihiatrică) pentru a stabili capacitatea acesteia de a percepe caracterul și esența acțiunilor săvârșite față de ea, să-și dea seama de acțiunile agresorului și să conducă cu ele, să perceapă circumstanțele, să le memorizeze și să le reproducă și nu în ultimul rând, consecințele traumelor psihologice în rezultatul acțiunilor infracționale ale făptuitorului, nu a dispus ridicarea hainelor minorei și a agresorului pentru expertizarea acesteia. Iar astfel, se atestă că, la calificarea acțiunilor infracționale ale lui*****, procurorul Ana Carasec, nu a apreciat declarațiile martorului *****, medic ginecolog la Centrul perinatalogic în mun. Orhei, care la data de 21.10.2018 în comun cu medicul ginecolog *****, au examinat-o la Secția de internare a Spitalului raional Orhei pe minora, și a comunicat că a fost o tentativă de agresiune sexuală asupra copilului minor. Precum și nu a luat în considerare faptul că fetița era stresată, practic inhibată, nu era sociabilă, motiv din care se impunea expertizarea și asistența psihologico-psihiatrică a copilului. Or, art. 143 alin. (1) pct. 2), 5) Cod de procedură penală, prevede că, expertiza judiciară se dispune și se efectuează, în mod obligatoriu, pentru constatarea: gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale, precum și stării psihice sau fizice a părții vătămate, martorului dacă apar îndoieli în privința capacității lor de a percepe just împrejurările ce au importanță pentru cauza penală și de a face declarații despre ele, dacă aceste declarații ulterior vor fi puse, în mod exclusiv sau în principal, în baza hotărârii în cauza dată.

Astfel, Completul judiciar atestă că, Consiliul Superior al Procurorilor, întemeiat a reținut că, materialele procedurii disciplinare demonstrează o atitudine neglijentă și lipsită de profesionalism din partea procurorului Ana Carasec, la conducerea urmăririi penale și la reprezentarea în instanța de judecată a învinuirii în numele statului în cauza penală nr. 2018270743, ce a condiționat pronunțarea sentinței de condamnare și stabilire a unei pedepse neproportionale în raport cu faptele infracționale săvârșite de*****. Or, sub aspectul abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și b) al Legii nr. 3 din 25.02.2016 cu privire la Procuratură, Ana Carasec, fiind persoană cu funcție de demnitate publică și conștientizând rolul și importanța atribuțiilor ce îi reveneau în cadrul exercitării funcției, și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu, precum și a aplicat necorespunzător legislația la calificarea juridică de serviciu, precum și a aplicat necorespunzător legislația la calificarea juridică a infracțiunii pe cauza penală vizată.

Prin urmare, devreme ce, Colegiul de disciplină și etică nu s-a expus și nu a dat o apreciere probelor prezentate de către inspecția procurorilor, care demonstrează

comiterea de către procurorul Ana Carasec, a abaterii disciplinare imputate, Consiliul Superior al procurorilor, întemeiat a admis contestația inspectorului din cadrul Inspecției procurorilor împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021. Casând hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 3-14/21 din 04.06.2021, prin care s-a încetat procedura disciplinară inițiată în privința procurorului în Procuratura mun. Orhei, Ana Carasec. Fiind adoptată o nouă hotărâre prin care s-a recunoscut drept vinovată Procurorul în Procuratura r. Orhei, Ana Carasec, de comiterea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și b) al Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură. Cu aplicarea în privința acesteia a sancțiunii disciplinare sub formă de mustrare. Or, procurorul Ana Carasec, avea sarcina prescrisă de lege, de a contribui la respectarea ordinii de drept, efectuarea justiției, apărarea drepturilor și intereselor legitime ale persoanei și ale societății. Întrucât, principiul legalității, constituie o componentă fundamentală a statului de drept, ce vizează necesitatea ca autoritățile publice, în speță - procurorul, să își exercite corect și obiectiv întreg spectrul de atribuții legate de măsurile speciale de investigații, fără să le rezume simplificat doar la depunerea demersului și obținerea autorizației din partea judecătorului de instrucție. Deși obiectul art.8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale îl constituie protecția persoanei împotriva unei imixțiuni arbitrare din partea autorităților publice, aceasta nu înseamnă că statul are doar obligații negative, de a se abține de la asemenea ingerință.

Totodată, cu privire la argumentul reclamante ce țin de independența procurorului conform art.33 și 34 din Legea nr.3/2016, reține Completul judiciar că, principiul independenței procesuale a procurorului reprezintă un pilon fundamental ce susține realizarea dreptului la un proces echitabil. Or, acest principiu nu trebuie înțeles ca fiind posibilitatea de a acționa după propria voință, deoarece independența procurorilor nicidecum nu poate fi văzută ca un privilegiu personal, aceasta fiind o garanție acordată cetățenilor spre a le confirma că toate cazurile sunt examinate în mod echitabil și conform legii, norma care este susținută de standardele internaționale și se regăsește în pct.6.2.1 din Codul de etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr.4 din 27 mai 2016.

Declarativ, completul judiciar îl apreciază și argumentul reclamantei precum că, autoritatea publică n-a stabilit întrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare imputate procurorului Ana Carasec, respectiv latura obiectivă și subiectivă. Însă, Consiliul Superior al Procurorilor, s-a limitat doar la enunțarea declarativă despre existența unei abaterii disciplinare în acțiunile procurorului, fără ca să confirme prin probe intenția acesteia de a încălca prevederile legale, adică dacă există rea-credință în pretinsa calificare eronată a faptei prejudiciabile comise de către inculpat sau neglijența gravă.

La acest capitol, completul specializat reține că, Consiliul Superior al Procurorilor, în baza analizei detaliate a actelor și lucrărilor procedurii disciplinare, a reținut, în esență, că modul în care a acționat reclamanta privitor la spețele vizate excedează cadrul

admisibil al unei erori izvorâte din cunoașterea insuficientă a unor probleme de interpretare juridică sau, eventual, de schimbare a practicilor judiciare.

Totodată, completul judiciar dă o apreciere critică și argumentului reclamantei precum că, poziția procurorului a fost considerată corectă atât de către instanța de judecată, cât și de instanța de apel. Or, prin hotărârea contestată s-a reținut acțiunea, adică conduita procurorului în contextul atribuției de efectuare cu diligență a acțiunilor procesuale ce îi reveneau la gestionarea dosarului penal nr.2018270743, nefiind contestat principiul independenței procesuale a procurorului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deci reclamanta urma să manifesteze independența în activitate prin respectarea normelor de drept și nicidecum conform voinței arbitrare.

La fel, instanța de judecată reține că, la constatarea abaterii disciplinare, Consiliul Superior al Procurorilor nu a făcut calificări juridice, nu s-a expus pe fond referitor la hotărârile procesual-penale adoptate de procurorul Ana Carasec, deoarece relevanța și temeinicia acestora se verifică în ordinea ierarhică și/sau judiciară, ci doar a apreciat conduita procesuală a acesteia, la modul în care s-a raportat la atribuțiile procesuale ale unui procuror, fundamentate pe independența acestuia la efectuarea urmăririi penal.

Completul pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ subliniază că, controlul judecătoresc efectiv impune instanței de judecată obligația să verifice legalitatea actului administrativ individual defavorabil și din optica respectării principiului proporționalității.

Instanța de judecată subliniază că, în conformitate cu prevederile art. 21 din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Completul specializat în examinarea acțiunilor de contencios administrativ din cadrul Colegiului Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, reține că, în principiu, ingerința în drepturile persoanei în cazurile și condițiile stabilite de lege, însă aceasta trebuie să fie proporțională.

Astfel, conform art. 29 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității.

O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

În acest context, completul judiciar cu referire la argumentul reclamantei privind aplicarea de către Consiliul Superior al Procurorilor unei măsuri disproporționale în lipsa unui scop legal definit, reține că, respectarea principiului proporționalității este un element intrinsec al postulatului constituțional, Republica Moldova este un stat de drept (art. 1 din Constituția R.M.).

Principiul proporționalității se referă la faptul că măsurile prin care se efectuează o ingerință în drepturile persoanei ar trebui folosite cu atenție și numai atunci când este cu adevărat urgent. Prin urmare, puterea publică nu ar trebui să intervină în drepturi mai mult decât este necesar. Din aceste motive, principiul proporționalității este adesea denumit „*interdicția excesului*”. În substanță, principiul proporționalității este un „*mijloc de cântărire*” atunci când autoritatea publică intervine prin activitatea administrativă în drepturile persoanei.

Instanța de judecată reține că, testul de proporționalitate se realizează pe verticală și cuprinde anumite elemente. Potrivit algoritmului de verificare a proporționalității, testul eșuează și actului administrativ individual este ilegal, dacă cel puțin lipsește un element.

În așa fel, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice și este proporțională dacă: - are un scop legitim; - este potrivită; - necesară; - rezonabilă.

În acest context, instanța de judecată conchide că, măsura oficială întreprinsă de Consiliul Superior al Procurorilor este prevăzută de lege, corespunde scopului legitim, fiind una potrivită, necesară și rezonabilă, corespunzând prevederilor art. art. 21 alin. (3) și 29 din Codul administrativ.

Instanța de judecată mai reține că, la emiterea hotărârii contestate s-a respectat și dreptul discreționar al Consiliului Superior al Procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

Cu referire la argumentul reclamantei privind lipsa motivării și necorespunderea cerințelor de legalitate, instanța de judecată relevă că, în motivarea hotărârii contestate se conțin motive de fapt și de drept care ar justifica concluziile stipulate de membrii Consiliului Superior al Procurorilor, conform prevederilor art.118 și 119 Cod administrativ.

În aceeași ordine de idei, completul specializat atestă că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021, este una motivată, legală și întemeiată, adoptată cu respectarea normelor de drept material și procedural. Iar prin urmare, argumentele reclamantei, Ana Carasec, nu pot fi reținute la caz, deoarece ultima interpretează eronat normele de drept și situația de fapt. Or, simpla nemulțumire a reclamantei cu actul administrativ individual, nu atrage după sine anularea în partea contestată a acestuia.

Urmare celor expuse, nu pot fi admise doar criticile reclamantei și dezacordul neînsoțit de un suport probatoriu pertinent la capitolul ilegalității actului administrativ în partea contestată, considerent din care acțiunea înaintată în judecată urmează a fi respinsă ca fiind neîntemeiată.

Conform art.224 al. (1) lit. f) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Ana Carasec împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, cu privire la anularea hotărârii nr. 1-76/2021 din 08 iulie 2021, ca neîntemeiată.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la data notificării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Curții de Apel Chișinău, iar motivarea recursului se prezintă în termen de 30 de zile de la notificarea hotărârii motivate, prin depunerea la Curtea Supremă de Justiție. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Președintele ședinței, judecătorul

Anatolie Minciuna

Judecător

Veronica Negru

Judecător

Ecaterina Palanciuc